

[Holger Larsen.]

24 Kr. mere i Invalideunderstøttelse og 54 Kr. mere i Aldersrente. Paa Landet faar Ægtepar en Forhøjelse af Aldersrenten paa 156 Kr., enlige Mænd en Forhøjelse paa 102 Kr. og enlige Kvinder en Forhøjelse paa 90 Kr.; derimod faar et Ægtepar med Hensyn til de faste Takster et Minus paa 54 Kr., enlige Mænd et Minus paa 36 Kr. og enlige Kvinder et Minus paa 72 Kr. For Landets Vedkommende er der saaledes et betydeligt Plus for Aldersrentenydere og et mindre Minus for Invalidere. Men dette Minus er i Virkeligheden kun tilsyneladende. Naar man ser Lovforslaget rigtigt efter, vil man se, at man vil være i Stand til, naar man ønsker det, at give langt, langt større Invalideunderstøttelse end baade i Købstæderne og København. Jeg nævner saaledes en Bestemmelse, der har overordentlig stor Virkning, nemlig Bestemmelsen om Overflytning af bymæssigt bebyggede Kommuner, for saa vidt de har over 1.500 Indbyggere, til Købstadtakst. Der findes her i Landet 33 saadanne paa Landet. De kan altsaa overføres straks. Hertil slutter sig Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke om Tildeling af Kommunalbestyrelsen i en Kommune, der har en bymæssig Bebyggelse med over 1.500 Indbyggere, til at overflytte den øvrige Del af Kommunen til samme Gruppe som den bymæssige Bebyggelse, naar Levevilkaarene taler derfor. Det er en Bestemmelse, jeg er overordentlig glad ved. Der har altid været klaget over dette Forhold. Naar en Landkommune stødte op til en Købstadkommune, havde man ofte Bebyggelse paa begge Sider af Vejen: paa den ene Side Købstadkommunen med den høje Takst og paa den anden Side Landkommunen med den lave Takst. Nu tillades det altsaa saadanne Kommuner, som ligger op til en Kommune med højere Takst, at overflytte Kommunen til den anden Kommunes højere Takst. Det vil igen sige, at hvis Nabokommunen til denne Kommune ogsaa ønsker at gaa over til den højere Takst, skal den være i Stand dertil. Der er mange, der vil faa en betydelig Forbedring af deres Kaar derigennem.

Desuden indføres et Hjælpeløshedstillæg, der i væsentlig Grad adskiller sig fra det nuværende, der blev sat ind i det andet høje Ting, og væsentligt tog Sigte paa de blinde. Det nye Tillæg er paa 180, 168 og 156 Kr., henholdsvis for Landets forskellige Kommuner. Det ydes efter en langt klarere Definition, og det er ikke længere Kommunalbestyrelserne, som skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt dette Tillæg skal gives;

det afgøres af Retten. Af overordentlig stor Betydning er det ogsaa, at Kommunerne ikke selv længere skal betale de Tillæg. Pengene til Hjælpeløshedstillæget udredes af samme Fond som den øvrige Hjælp. Naar en Invalidere rentenyder bliver 65 Aar, gaar han over til Aldersrenten, men bevarer Hjælpeløshedstillæget. Ogsaa dette betyder en Forbedring af de paagældendes Kaar. Dertil kommer et Børnetillæg, der er noget fuldkommen nyt, men overordentlig godt. Det er en Hjælp til de Hjem, hvor Nøden og Trangen er størst. Der ydes 144, 120 og 96 Kr. i de forskellige Kommunegrupper, København, Provinsen og Landet, for det første Barn, derefter 72, 60 og 48 Kr. for hvert følgende Barn op til et Antal af 4 Børn. Derved bliver Maksimum for denne Hjælp 360, 300 og 240 Kr. henholdsvis for Kommunegrupperne 1, 2 og 3. Lægger man disse Beløb til Renten og ser bort fra den svære Invaliditet, faar Invalidere rentenydere med 2 Børn i København 924 Kr., i Byerne 786 Kr. og paa Landet 648 Kr. Der findes 13.000 Børn her i Landet, som kommer ind under denne Forsorg, og som ikke hidtil har været inde under den, og som man hidtil har maattet gaa til Kommunerne for at faa Hjælp til.

Saa kan man hævde — og det er ogsaa gjort —, at trods dette vil der maaske være Invalidere, som ikke faar det samme som nu. Dertil vil jeg sige: Nej, absolut ikke. Derpaa er der nemlig bødet, idet man har bevaret det frie Skøn for Kommunerne, for saa vidt angaar et Beløb af indtil 5 pCt. af Grundbeløbene til begge Arter af Rentenydere. Dette Beløb er betydelig større efter Lovforslaget end efter de nugældende Regler. Grundbeløbet er opgivet til 68 Mill. Kr., altsaa der bliver henimod 3 Mill. Kr. for Kommunerne at gøre godt med, en Hjælp, som man kan bruge i de Tilfælde, hvor det er særlig nødvendigt, og som man kan bruge i Flæng, enten til Aldersrentenydere eller Invalidere rentenydere. Nu tror jeg nok, enhver vil erkende, at de faktiske og praktiske Forhold fremtidig bliver, at naar man til de gamle har en Forhøjelse af 25 pCt. i Landkommunerne, vil der i alle Tilfælde gaa en Række af Aar, inden man paa Landet kommer ind paa at benytte ret meget af de 5 pCt. til yderligere Forbedring af deres Kaar; saa vil man i nogen Grad slaa sig til Taals med, at det er en saadan Forbedring af deres Kaar, at den kan forsvares. Men det vil igen sige, at der vil være rigeligt med Penge; Landkommunerne vil raade over langt, langt flere Penge, end det vil være nødvendigt for at bringe In-